

sonerne. Det er da ogsaa givet, at sker dette, gavnes alle Landets Borgere, idet jo selvfølgelig alle Landets Borgere har Interesse i at kunne købe deres Varer saa billigt som muligt, medens Forholdene dog for Personernes Vedkommende ligger saaledes, at kun de, der rejser, har Interesse deraf. Og selv om der, hvad der vel er hævet over enhver Tvivl, er mange Mennesker, der rejser meget, er der sikkert en hel Del, der rejser meget lidt.

Den anden Hovedkilde til Indtægt, og afgjort den største, er jo Skatterne, og her rejser sig altsaa det Spørgsmaal, om vi, saafremt den Antagelse er rigtig, jeg har gjort mig til Talsmand for, gaende ud paa at Balancen for 1926—27, takket være Kronens Stigning, vil være bedre end efter Forslaget, da kan vente os nogen Nedgang. Og dér maa jeg selvfølgelig beklage Ministerens Udtalelser, som jeg har forstaaet saaledes, at Ministeren ikke stiller sig velvillig hertil, og i hvert Fald ikke stiller sig velvillig til en Nedsættelse af de direkte Skatter. Fra vor Side kan vi, dels paa Grund af de indirekte Skatters Karakter af Luksusskatter, dels paa Grund af, at de indirekte Skatter, som vi i øvrigt har, i saa overordentlig ringe Grad ligger paa Livsfornødenheder, afgjort ikke billige, at de indirekte Skatter sættes ned, hvorimod vi lige saa afgjort meget gerne ser, at de direkte Skatter bliver sat ned. Her kommer en stor Forskellighed i Opfattelsen: paa den ene Side Socialdemokratiets Opfattelse, paa den anden Side vor og Partiet Venstres, idet jo, som sikkert de fleste vil erindre, daværende Statsminister Neergaard med stor Styrke ved visse Lejligheder gjorde sig til Talsmand for, at naar man ved Lejlighed kunde sætte Skatterne ned, skulde først og fremmest de direkte Skatter sættes ned. Men, som sagt, at man fra Socialdemokratiets Side skulde forstaa det rimelige i dette Ønske, er der vel ikke megen Grund til at tro. Naar den højtærede Finansminister paa den anden Side ræsonnerer, som han gør, for at bevise, at den Progression, vi har i den direkte Beskatning, aabenbart er for ringe, er det et Ræsonnement, som forekommer mig i allerhøjeste Grad besynderligt. Den højtærede Minister ræsonnerer jo egentlig saaledes, at naar en Borger føler Skatten trykke mere, efter at hans Indkomster er gaaet ned — hvilket jo automatisk har til Følge, at hans Skat bliver mindre —, maa dette være Bevis for, at han tidligere gav for lidt i direkte Skat. Dette er et højt besynderligt Argument. Flere ærede foregaaende Talere har haft fat i det

og har gjort opmærksom paa, at man ikke maa overse, at Skatten jo kommer et godt Stykke Tid efter den Tid, hvor man havde Indtægten. Derpaa vil jeg imidlertid ikke lægge Hovedvægten, det reguleres jo inden saa overmaade længe. Nej, det, jeg vil lægge Hovedvægten paa, er et menneskeligt Moment, som vist meget vel forstaas af de enkelte Socialdemokrater, men som alligevel til en vis Grad gør Forskellen paa Socialdemokrater og os andre, nemlig det Moment, at det, man har faaet, bruger man til en vis Grad, og naar man saa takket være Tidernes Ugunst skal give Afkald paa en Del af det, føles det Tryk, som derved skabes, stærkere, end om man overhovedet ikke havde haft det.

Finansministerens Ræsonnement er, saa vidt jeg kan se, i Virkeligheden, jeg vil ikke kalde det det gode, men det gamle Ræsonnement: at denne Snak om, at man ikke vil give de høje Skatter, er urimelig; for tænker man sig, at man blev spurgt, om man vilde have 1 000 Kr. mere i Indtægt, naar man kunde nøjes med at give de 500 Kr. i Skat, vilde da enhver sige: Jo, jeg vil skam gerne have de 1 000 Kr. Og det er jo rigtigt i første Omgang; men det bliver ikke ved at være rigtigt ret længe, for det er nu en Gang saaledes i Livet, at den Indtægt, man har vænnet sig til, har man indenfor visse Grænser indrettet sit Liv efter. De, der ræsonnerer saaledes, at det gør man ikke, man er dog lige godt bedre stillet end den Mand, som har en mindre Indtægt, de ræsonnerer ud fra et uvirkeligt Grundlag.

Selvfølgelig vil man, saafremt man anlægger den Maalestok, at man jo dog trods den større Skat har det bedre end andre, kunne komme meget langt ned. Jeg maa indrømme, at der har været Tendenser i Lovgivningen i Retning af, at saa længe det var de faa, det gik ud over, gjorde det ikke saa meget, hvor meget man tog. Jeg synes, at et af de smukkeste Eksempler herpaa er Lensloven, som efter mine Begreber er den gemeneste Lov, der er vedtaget i min Tid, men den var jo rigtig et Udtryk for dette: Her staar de faa, vi er de mange, og vi tager. Og de tog.

Moralen indenfor en stor Kreds er ikke nem at opretholde. Det enkelte Menneske kan i hvert Fald være moralsk, men en Masse er aldrig moralsk. Indenfor en Masse skyder den ene sig ind under den anden og den anden sig ind under den ene, og saa gør de det, der nu en Gang passer dem bedst. Saaledes er det ikke, naar man staar overfor det enkelte Menneske, og saaledes